

A L B A T R O S

Daniela Krolupperová

Kouzelná **druhé** **čtení**

aktovka

ILUSTROVALA
VLASTA BARÁNKOVÁ

A L B A T R O S

druhé
čtení

Daniela Krolupperová
Kouzelná aktovka

Daniela
Krolupperová

Kouzelná aktovka

ILUSTROVALA
VLASTA BARÁNKOVÁ

Albatros

© Daniela Krolupperová, 2015
Illustrations © Vlasta Baránková, 2015

ISBN 978-80-00-03832-2

Viktor a Hugo

Viktor byl druhák. Do školy chodil docela rád, ale někdy ho to tam nebavilo. Třeba když musel v písance opisovat dlouhá slova. V dlouhých slovech totiž dělal chyby. Nebo když paní učitelka zkoušela děti ze čtení, anebo dokonce dávala diktát. I v tom se Viky občas zmýlil. Zato počítání Viktorovi nevadilo. Obvykle mu šlo nějak samo od sebe. A taky měl rád tělocvik. Hlavně vybíjenou, v té býval často i kapitánem družstva.

Do školy i ze školy Viky obvykle chodíval se svým nejlepším kamarádem Hugem. Hugo byl prima kluk, který nikdy nezkazil žádnou legraci. Tohle neobvyklé jméno dostal po tatínkovi, ten zase po dědečkovi a dědeček po pradě-

dečkovi. A tak dále. Jméno Hugo se v Piskoříkovic rodině dědilo stejně jako alergie na prach. Ale ta byla přece jen nepříjemnější.

Ani u Plachetků, což bylo Viktorovo příjmení, se nemohli jmenovat jako v normálních rodinách. Viktor byl Viktor po mamince Viktorii a starší sestra, deváčka Bohdana, pro změnu dostala jméno po tatínkovi Bohdanovi. Rodiče pro svoje děti prostě použili vlastní jména. Jenom je prohodili! Dětem pak tvrdili, že z lásky. Žádné jiné jméno se jim prý nelíbilo tolik jako jméno druhého z nich. Ale Viktor měl podezření, že jednoduše vzali jména, která byla na ráně. Ani se nad tím nezamysleli, prostě neoplývali fantazií! A to byl tatínek architekt! Jinak pořád fantazíroval a rád stavěl vzdušné zámky, jak mu občas vytýkala maminka. Ta pro změnu pracovala v bance, nestavěla nic. Ale krásně malovala a pletla pestrobarevně vzorované svetry.

Hugo by se tak rád jmenoval hezky obyčejně, například Honza nebo Petr. Viky zase chtěl být Pavel nebo Tomáš. Ale co se dalo dělat – Hugo byl Hugo, Viky Viky a nezbylo jim než si na to zvyknout.

Tajný výlet

Jednou začátkem jara šel Viky s Hugem ze školy domů oklikou. Rozhodli se totiž, že se podívají na raky. Paní učitelka jim dnes vyprávěla, jak se tito vzácní tvorové po letech vrátili do jejich říčky Juhyňky. To bylo dobré znamení, že voda je opět čistá. Raci jsou chráněni, nikdo je nesmí lovit, ani jim ubližovat. A tak se kluci rozhodli, že si ty klepetáče prohlídnou zblízka.

Rodičům se o tom nezmínili. Měli správné tušení, že by se jim tenhle skvělý nápad určitě nezamlouval. Hugo si dobře pamatoval, jak maminka před pár dny mluvila o tom, jak to u řeky klouže. A že to může být dost nebezpečné. Zvláště za mokra. A Viktor zase moc dobře věděl, že nemá dovoleno sám chodit za město. Proto si oba musí pospí-

šit, a o svém výletu nebudou rodičům vůbec říkat. Bylo to docela napínavé.

Kluci spěchali. Nejprve prošli zámeckým parkem. Vzadu za zámek přelezli polorozpadlou zídku a vydali se směrem k lesu. Na jeho okraji tekla divoká říčka Juhyňka. Teď,

když vysoko v horách tály zbytky sněhu, se zdála divočejší než jindy. A voda v ní byla jako led.

Kluci záhy došli k lesu ke břehu Juhyňky. Zastavili se nad strmou strání u mladé osiky. Koryto řeky bylo hluboko pod nimi. Kluci samozřejmě mohli jít dál, do míst, kde je písčitý břeh a říčka snadno přístupná. Jenomže to byl ještě kus cesty. Viky a Hugo byli u řeky tajně, a měli málo času. Proto zůstali stát na stráni. Pod ní hučela říčka, v které se nepochybně šplouchali raci, celí šťastní, že jsou zase doma. Kluci se zadívali na vodu.

„Hele, já myslím, že je vidím!“ vykřikl Hugo po chvíli a nadšeně zíral do špinavé pěny.

„Kde?“ zeptal se Viktor.

Sám neviděl nic. Jen vodu. A dost ho to štvalo.

„Tam, u toho velkého kamene,“ odpověděl Hugo a ukázal na obrovský šedý balvan. „Vpředu.“

Ať se Viktor namáhal, jak chtěl, pořád žádného raka neviděl. Nezbyvalo než přijít blíž.

„Jdu tam,“ oznámil Hugovi a začal opatrně slézat dolů k říčce. „Omrknu si je zblízka.“

V noci přšelo. Svah byl kluzký. Hugova maminka měla pravdu. Cesta k říčce může být nebezpečná, zvláště za mokra.

Viktor udělal sotva dva kroky a uklouzl. Než se nadál, jel po zádech po zmáčené trávě dolů do ledové vody. Hugo stihl jen vytřeštit oči.

Viktor svištěl jako namydlený blesk. Těsně předtím, než spadl do vody, se stal zázrak. Podařilo se mu zachytit se větve stromu, který rostl na svahu. Viktor zůstal viset těsně nad hladinou.

„Hugo!“ vyhrkl vyděšeně.

„Viky!“ zavolal na něj shora Hugo. „Prosím tě, vydrž, vytáhnu tě!“

Otevřel rychle aktovku a po chvilce přehrabování vyndal švihadlo. Viky měl štěstí. Švihadlo si jinak děti nechávaly společně s cvičebním úborem ve škole ve skříňce. Jenomže Hugovi se rozbilo dřevěné držadlo, a tak si švihadlo nesl domů, aby mu ho tatínek spravil.

Hugo pevně uchopil jeden konec švihadla a druhý hodil Vikymu, který se jednou rukou držel větve a nohy bořil do blátivého břehu. Volnou rukou se chytil švihadla. Ale místo aby Hugo táhl Vikyho nahoru, začal Viktor stahovat Huga dolů. Hugo se na kluzkém hladkém terénu neměl o co zapřít. Hned ale pochopil, že když přehodí švihadlo přes kmen osiky, která stojí nedaleko, půjde mu zachraňování kama-

ráda o dost lépe. Zavolał tedy na Vickyho, aby držadlo na okamžik pustil, honem ho přehodil přes osiku a zase poslal zpátky dolů. Opřený o osiku nakonec Viktora vytáhl nahoru.

Podivný dárek

Když stál Viky konečně nahoře na stráni, oběma klukům se ulevilo.

„Díky, Hugo!“ vydechl vděčně Viky. „To by byl průšvih! Kdybych se ve vodě vymáchal, tak to rodičům neutajím!“

„No,“ odpověděl Hugo rozpačitě a pokrčil rameny, „já myslím, že to na nás stejně praskne.“

Viky se na sebe podíval. Vůbec si neuvědomil, jak se při nešťastném pádu zmazal. Od hlavy po paty byl zmáčený a od hlíny. Na šatech i ve vlasech se mu zachytily traviny, a bahno měl dokonce i za ušima! Nejvíc to ovšem odnesla aktovka. Po ní Viky sjel dolů, takže mu chránila záda i svetr, ale teď byla k nepoznání. Vypadala jako hrouda bahna se dvěma popruhy.

„Páni!“ chytil se za hlavu Viky, když si sundal aktovku a uviděl, jak po pádu dopadla.

Zkusil z ní rukou setřít bahnitou vrstvu, ale jenom tím dokončil dílo zkázy. Potrhaný boční šev se rozpadl a z aktovky vykoulka čítanka. Za ní se hrnula ven písanka a pracovní sešit z matematiky.

„Člověče Hugo, máš pravdu, tohle neutajím,“ usoudil Viky sklesle. „Táta bude zuřit! A dostanu zaracha nejmíň na týden.“

Hugo mlčky a vážně přikývl. Potom pomohl Viktorovi alespoň zčásti setřít bahno z oděvu a oba kluci se schlíple vydali k domovu. Raci v říčce si oddychli, že už je nikdo neruší. Kluci přelezli zídku zámeckého parku. Rychle procházeli parkem, který býval touhle dobou obvykle prázdný. Tentokrát ale kousek od hlavní brány seděli na lavičce dva pánové. Vypadali, jako by se sem zatoulali z nějakého starého filmu. Na sobě měli tmavé kalhoty, černá saka a vázanky. Jeden z nich držel na klíně aktovku. Byla skoro úplně stejná jako ta, kterou Viky právě nešťastnou náhodou zničil. Kluci ze zvědavosti zpomalili chůzi.

„Podívej, bratře, ten chlapec potřebuje novou aktovku,“ poznamenal vyšší a hubenější z mužů, když uviděl kluky.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.